

PALMERA DESTROY (o una empalmada sideral)

Quan la Maria Aurèlia Alemany, àlies la Capsigrany, va veure el paracaigudes que s'atansava de cap al seu hort va pensar que tot s'havia acabat, que l'havien descobert i que li estaven enviant les forces especials per detenir-la. Ho havia vist feia poc en una pel·lícula sobre narcotraficants colombians, venien policies per tot arreu, per terra mar i aire. Per mar era una mica complicat a Vilablareix, però ves a saber si no tenien ja desplegats uns quants agents pels tres rius, que mira, a falta de mar, a ells els en sobraven, de rius. Va pensar de seguida en qui se'n podia haver anat de la llengua, però va decidir que allò podia esperar. La venjança se serveix freda i el que havia de fer ara era guardar la producció en un lloc segur, que cap dels policies no el pogués trobar mai. Hi havia en joc la felicitat de moltes persones i el complement a la seva pensió, -tota la puta vida treballant i al final t'has de continuar buscant la vida pel teu compte, perquè el que et donen és una puta merda, que no basta per a res si a sobre has d'ajudar la canalla, que aquests sí que ho tenen pelut-. I els seus encara rai, que ells tenien l'hort i les gallines i mataven un porc cada any i amb això una família ja tira endavant. Amagar la mercaderia, això era el més important. I avisar les altres, és clar.

La Maria de l'Encarnació Portmany, àlies la Llepafils, s'embranchava en una altra de les discussions inacabables amb el mossèn.

-No entenc per què del municipi n'han de dir Vilablareix, si tothom sap que allà on viu la gent és el Perelló, no entenc per què no ha de ser aquest el nom del poble.

El capellà li ho havia intentat fer entendre a les bones i a les males, però no hi havia manera, la Llepafils era molt difícil de convèncer en una discussió i manco quan pensava que tenia raó. I a ella, en principi, raó no n'hi faltava, perquè es veu que provenia directament d'un dels fundadors del poble i potser per això li feia més ràbia que el municipi no se'n digués, com el poble.

-Bé, és igual, mossèn, no es preocupi, ja escriure una carta al director de *La Vanguardia* a veure si així l'alcalde rectifica i algú em fa una mica de cas, que crec que m'ho mereixo.

-Per descomptat, germana Portmany, per descomptat-

La Llepafils ja ho tenia, això, d'intentar resoldre-ho tot a base de cartes al director de *La Vanguardia*. Li n'havien publicat la primera quan tenia vint-i-vuit anys i ara estava a punt de complir les noces d'or de relació amb el diari i tenia totes les que havia enviat guardades i retallades en unes quantes carpetes que amb el temps s'anaven esgrogueint.

Quan va deixar el mossèn va obrir el mòbil i va veure que tenia un missatge de la Capsigrany: "ja vénen pel cel, no us deixeu atrapar" i va pensar que ja li trucaria en arribar a casa, que no entenia res de res i que segurament el missatge no devia ser per a ella, però "ves a saber, cada dia està més xaeta, la Capsigrany, en el darrer any ha perdut molt, només veu visions, pobra dona".

El paracaigudes continuava el seu descens en línia recta de cap a l'hort de la Capsigrany. El que havia començat com un puntet llunyà en el cel s'anava fent cada vegada més visible i ja era un tros de tela vermella que s'anava atansant a la terra sense que es pogués distingir encara ben bé qui penjava de tot aquell embalum.

La Maria de la Resurrecció Capmany, àlies la Torracollons, sí que havia vist aquell punt vermell que s'aprovava al poble, però no li havia donat cap més importància. De fet, no l'hauria vist si no fos que havia aixecat el cap cap al cel per empassar-se un glop d'aigua amb la pastilla del cor i havia pensat que era un globus d'algun nen que s'havia escapat, només que els globus dels nens van cap amunt i això anava cap avall. Però com que anava atabalada no li va donar més importància.

-Oi, mira quina cosa més boniqueta. Se us ha fet una doneta en dos dies, eh? –li diu la Joana, la carnissera vella, a qui la Torracollons no suporta gaire perquè fa seixanta anys, a la festa del Sant, la van escollir pubilla del poble, i tothom sap que ho fan fer perquè era la filla de l'alcalde franquista i no per cap altra cosa, i això li fot molta ràbia. No sap què hi fot, la dona a la

carnisseria cada dia, enredant i fent-la petar amb tot déu, enlloc de ser a casa o a la residència, o a qualsevol altre lloc fora de la seva vista.

-Sí, mira, creix ràpid avui en dia la mainada, això rai, som nosaltres que ens n'anem per avall – contesta la Torracollons amb tots els tòpics del món a veure si l'altra s'adona que no li interessa gens ni mica la xerrameca buida amb aquella tafanera de mena, sap que si no ho talla ràpid li començarà a preguntar per la mare de les criatures i per si alleta o no alleta o ves a saber què collons li passa pel cap a aquella dona avorrida, així que agafa el bou per les banyes, “Joaneta, si us plau, mig quilo de carn picada de vedella i de porc, que avui em venen a dinar a casa i encara he de fer els macarrons i he d'aprofitar aviam si aquesta s'adorm pel camí”.

-De seguida-, li contesta la Joana, que també, si pogués, hauria fotut sa mare a mar o a la residència, que ja ha sentit alguna vegada en algun lloc la gent dient allò de “la Joana ho té molt bo, però has d'anar allà i aguantar la pallissa que et fot sa mare, i la veritat, no et ve de gust tornar-hi, que a tu allà hi vas a comprar, no que la vella et foti la pallissa amb els seus interrogatoris”. Un dia d'aquests n'haurà de parlar seriosament amb la mare, que no s'adona que allà fa més nosa que servei i que encara es creu que és imprescindible.

La Torracollons surt de la carnisseria amb la carn picada, empeny el cotxet on va ben arreapada la neta petita que la filla li deixa cada matí per poder anar a treballar, només seran uns mesos, fins que al setembre comenci a la llar d'infants, que ja tindrà un any i tres mesos i no li farà tanta angúnia deixar-la-hi, “si és on millor pot estar, dona, que la canalla necessita estar amb canalla”, “sí, ja ho sé, però la veig tan petita i tot això”, “passis pas ànsia, dona, que no te la trinxaran, que aquestes noies són molt trempades i hi tenen la mà trencada en tractar amb els infants, ja veuràs, que jo ja soc vella i t'ho faig encantada, eh, filla, per mi no pateixis, però és que allà s'ho passarà molt millor que no pas amb mi, sí que em farà pena portar-la-hi, i a mi també, coi, que ja haurem passat més de mig any juntes, que et penses que no em farà pena, separar-me'n?”. La Torracollons mira cap a dalt un altre cop i veu que la cosa vermella s'acosta i obre el mòbil i veu un missatge de la Capsigrany, que diu “ja vénen pel cel, no us deixeu

atrapar” i no sap què collons vol dir, que de vegades sembla que estigui en una pel·lícula d’espies, la dona, sobretot des que les quatre trafiquen amb allò.

La Maria dels Dolors Travesany, àlies la Ploramiques, també ha vist el missatge i tampoc no ha entès res. Els matins hi ha feineta a l’Imperial. Van sortint els entrepans i alguns esmorzars de forquilla, i com que la jove no pot amb tot el sarau, i el seu fill ja fa temps que ajuda el pare amb els camions, ella dona una cop de mà a la cuina del bar on es mou com si fos a casa malgrat la seva rotunditat. L’especialitat de la casa són els entrepans de llom, formatge i pebrot verd, un entrepà que s’havia inventat ella i que havia guanyat el premi a la innovació en entrepans de la Diputació de Girona feia trenta anys, passant per davant a la final d’un entrepà de gambes amb tinta de sèpia que havien inventat a una taverna de l’Escala i que a la pràctica era una cosa embrutadissa a més no poder.

També se sent una mica responsable. El matrimoni del fill amb la jove va estar a punt d’anar pel pedregar per culpa seva. Una de les amigues d’infantesa de la jove li va dir que havia vist el cotxe del marit aparcat a un dels macrobordells de Figueres i, és clar, la noia es va posar feta una fera, i amb raó. És clar que això passava per tenir el cotxe que tenien, un Seat Ibiza rosa amb ratlles verdes que imitava una selva. L’havien guanyat en un concurs a la ràdio i el patrocinador de la desgràcia aquella havia inclòs una clàusula: no el podien pintar en els propers deu anys, si ho feien haurien de pagar una indemnització de deu mil euros. Així que havien fet servir el cotxe i l’havien convertit en un dels més populars de tota la contrada, amb els riscos que comportava.

-És un fill de puta, li tallaré els ous, així que arribi –havia sentit que deia la seva jove després de rebre les informacions que col·locaven el discret vehicle del seu fill al pàrquing del bordell.

-No faràs res, tu, que si és allà és perquè jo li he dit que hi anés.

I així va ser com la Ploramiques va haver d’explicar el negoci a la seva jove, per salvar un matrimoni.

El paracaigudes s'ha anat acostant mentre la Maria Aurèlia Alemany anava enviant els missatges a les seves correligionàries i ara ja es veu ben clar que és vermell i que la persona que hi penja du un vestit ben estrany, però per si de cas ella ha anat fins al roure centenari, ha descobert el petit forat que hi varen fer ella i el seu germà fa més de seixanta anys i que es dissimula la mar de bé i hi diposita amb molta cura la mercaderia amagada dins unes bosses estanques.

La Iuliana Petrovska veu la palmera altíssima i té la intuïció que no la podrà evitar. Fa uns minuts que ha recuperat la consciència i ha descobert que el paracaigudes funciona molt bé per frenar la seva caiguda però que el mecanisme que permet intentar dirigir una mica el vol està definitivament espatllat. És la merda de comptar amb aquest material de fa quaranta anys que ningú no ha revisat. Sempre li han agradat les palmeres, però no prou per estampar-s'hi, així que intenta fer alguna cosa desplaçant els pesos del seu cos, però no hi ha res a fer. Pensa que com a mínim el vestit de cosmonauta alleugerirà una mica l'impacte i potser no es farà gaire mal i es posa a revisar què ha passat i què pot haver sortit malament.

-Comandant Petrovska, haurà de saltar, el mòdul té un desperfecte en el tren d'aterratge que acabem de localitzar. Repeteixo: haurà de saltar.

-Rebut.

-Put a merda de trastos -pensa la comandant Petrovska (trenta-set anys, una càries al tercer molar que li ha sortit mentre era a l'estació espacial, un historial acadèmic impressionant, una merda de sou però la glòria de servir a la mare Rússia) mentre decideix saltar. Potser ho fa una mica abans del que hauria tocat i potser per això ara es dirigeix sense remei de cap a una palmera altíssima. Pensa que no sap exactament on caurà, tot i que espera que no sigui un país massa hostil, pensa que només du nou bales a la pistola per si ha de defensar-se, pensa que passi el que passi ha d'intentar no colpejar-se la panxa, que ja són catorze setmanes d'embaràs, que va ser la setmana abans d'acomiar en Dimitri, que se'n tornava de cap a la terra, i ara ja no pot dir que els polvos còsmics no tenen conseqüències per molt que l'orgasme sigui planetari. Passa mig

minut i ara ja sí, té la palmera a tocar, tan a prop, que s'hi abraça amb força i respira alleugerida. Primera part aconseguida, no prendre mal. Ara aviam si té sort i algú l'acaba ajudant a baixar de l'arbre.

El Miquel i la Júlia, els nets de la Maria Aurèlia Alemany, àlies la Capsigrany, són els primers en veure com la cosmonauta queda atrapada a la palmera de casa. Sembla que no s'ha fet mal perquè s'ha pogut aferrar al tronc de la palmera i anar baixant, el que passa és que la tela s'ha embolicat a la capçada i a ella encara li queden dos metres bons per arribar a terra.

-Aquesta sí que és bona, per explicar al col·le- diu el Miquel.

-Sí, però ningú no s'ho creurà, diran que són coses de la mare –rebla la Júlia.

-Bé que algun cop ens hauran de creure.

-Si la mare no tingués aquesta feina, potser tot seria més fàcil.

-Potser sí.

El problema que tenen els dos nanos és que la mare és escriptora, i llavors la meitat de les històries reals que els passen es creuen que se les ha inventat ella. Ep, i ja voldria, perquè en aquell jardí en passen de tots colors. Una vegada fins i tot hi va entrar un porc fer que devia estar desorientat i mentre el pare intentava fer-lo recular van arribar els caçadors que el perseguien i en un tres i no res ja estaven escorxant la bèstia i donant-los un bocí per les molèsties, que gràcies a les arts ancestrals de la Capsigrany es va convertir en un civet espectacular. Quan ho van explicar al col·le es van pensar que això s'ho havia inventat la mare per a un dels seus llibres, però no, la mare només havia aprofitat l'anècdota i l'havia fotut al mig d'una novel·la perquè l'anècdota li anava bé per omplir el mínim de pàgines que es necessitava per presentar-se a un concurs, i va allargassar ben bé deu paginetes, perquè no es va estar de res i va incloure-hi la recepta, tipologies textuais en diuen ara d'aquest truc més vell que el cagar de panxa.

La qüestió és que la fama de novel·lista de la mare havia arribat a l'escola (era fàcil, ella no se n'amagava pas i a més a més feia anys que era a l'AMPA de l'escola, ara en deien AFA, de la cosa aquesta, i a més a més ho explicava a les xarxes socials i publicava llibres i volia viure d'això, o sigui que no era cap secret) i hi havia hagut diversitat d'opinions, des dels que pensaven que tenir els fills d'una escriptora 'famosa' donava nom i prestigi a l'escola fins als pares que pensaven que tots aquests artistes i peluts que van de progres són una mala influència per als nens, que segur que és per culpa seva que ja no tenen llibres de text, ni deures per fer a casa, i així ja l'aixecarem dreta la teulada, on s'és vist, tantes collonades i tants de projectes, "que quan jo estudiava érem quaranta per curs i no he sortit pas tan malament, el que servia per estudiar servia, i el qui no, a l'FP o treballar a la fàbrica, què collons ens hem pensat, que tothom ha de poder anar a la universitat? si el que manquen són llanterners en aquest país, coi de modernets de merda". Siguí com sigui, als dos nens els acusaven de plagiar històries de la mare, quan era ben bé al revés, la mare els fotia les millors i les convertia en contes o en novel·les.

Al poble n'hi havia un altre, d'escriptor i com que a més a més era dels que venien molts llibres, Vilablareix es podia vantar de ser el poble de menys de 20.000 habitants de tot el país amb més llibres venuts per habitant, perquè entre els dos escriptors elevaven aquesta singular dada al capdamunt del rànquing. No és que fos el que més enlluernés els possibles nous habitants, més seduïts per la tranquil·litat a prop de Girona i per allò dels tres rius que no pas per ser el poble amb un major índex de llibres venuts per habitant, però quedava bé i feia lluir a les estadístiques. El que passa és que cap dels dos escrivia sobre el poble, i això feia recança a les primeres autoritats de la vila, que per suplir el fet de tenir dos escriptors a la vila que no escrivi del poble s'havia inventat un concurs de relats que havien d'esmentar ni que fos de passada el terme municipal.

Tot això havia estat idea de la filla de la Maria de l'Encarnació Portmany, àlies la Llepafiles. La Dolça havia entès a la mare quan li deia que calia promocionar el poble i que la millor manera per a fer-ho era vincular-ho a la cultura, que això vesteix molt "i al cap i a la fi, tu no

t'encarregues d'això a l'ajuntament, nena, que sembla mentida que totes les idees en aquest poble les hagi de tenir jo, que sembla que teniu orxata en comptes de sang, vinga, una mica de brillo, aviam si els podem passar la mà per la cara a tots els pobles de per aquí a la vora, que sàpiguen que els del Perelló som l'hòstia en bicicleta, amb permís i amb perdó". Ara, a més a més de tenir un premi i tot de gent que escrivia sobre el municipi, fins i tot tenien una cosmonauta russa penjada en una palmera. Al final són aquestes coses les que et fan destacar per sobre dels altres.

Des de dalt de l'arbre la comandant Iuliana Petrovska està intentant entendre de què deuen estar parlant aquells dos nens allà baix, però li costa. Comença a tenir calor dins del vestit espacial i li està començant a venir pixera. S'assembla una mica a l'italià, una mica al francès i una mica al castellà, tres llengües que domina perquè la comandant, en el temps lliure que passa entre missió espacial i missió espacial es dedica a fer cursos d'idiomes per fascicles. El que més l'havia convençuda era el d'espanyol, el de francès i italià els va deixar al primer curs, però el d'espanyol l'anava escoltant en discs compactes i un CD de butxaca amb piles fins i tot mentre feia experiments a l'estació espacial, i no sap per què però el primer que li ve al cap són frases fetes que tenen a veure amb el menjar, coses com paella, sangria o "me gustaria desayunar chocolate con churros por favor", totes elles de màxima utilitat en aquest moment tan certament compromès.

El Miquel i la Júlia tornen a mirar cap amunt de la palmera i decideixen que haurien de demanar ajuda al pare o a la mare independentment de tenir una bona història per poder explicar a la història. Sobretot perquè si no aconsegueixen una escala i unes tisores de podar és molt possible que no puguin baixar la cosmonauta i no puguin saber res de la seva història.

-No et preocupis, anem a buscar ajuda, ara de seguida tornarem –diuen els nens a la cosmonauta-, que només pot moure el cap i desitjar que el sol corri una miqueta, a veure si així li toca una mica l'ombra.

La Maria de la Resurrecció Capmany, àlies la Torracollons, ha decidit que això de la vida moderna no està fet per a ella i que la majoria dels missatges que li arriben al fòtil aquest no els entén. La gent escriu amb unes lletres molt estranyes i sense utilitzar les vocals i així com volen que faci alguna cosa? Decideix agafar el bou per les banyes i se'n va de cap a casa de la Capsigrany per saber exactament què li ha volgut dir, així que deixa la neta amb el seu marit, a qui la cosa se li pot fer una muntanya (“aquí tens els bolquers per si es caga, el *potito* per si té gana, la joguina preferida i el peluix. Ara està dormida, així que amb una mica de sort no tindràs cap mena de problema”) i ja me la tens, tris-tras, camina que caminaràs, travessant el Perelló per anar a casa de l'amiga a veure què collons vol amb aquests missatges tan críptics.

-Mare, mare, hauries de venir un moment.

-Deixeu-me estar, nens, que estic treballant, va, bonics, que he d'acabar d'escriure això, que s'acaba el termini de la subvenció de la Institució de les Lletres Catalanes, aviam si així ens donen quatre quartos i podem anar de vacances.

-Ja, però mama...

-Ni però mama ni res.

-És que hi ha una astronauta enganxada a la palmera i hauríem d'ajudar a baixar-la.

-Què?

-En realitat n'hauríem de dir cosmonauta, que em sembla que és russa –puntualitza el Miquel, que això de la cursa de l'espai ho controla més i que per una qüestió empàtica va amb els perdedors, de la mateixa manera que quan veuen un western en família ell sempre va amb els indis “que no m'heu ensenyat a casa que s'ha de protegir els febles i les minories?”.

-M'és igual si és una astronauta o una cosmonauta o el que sigui. Em voleu dir que tenim una persona encastada a la nostra palmera?

-Sí, per això hem vingut a empenyar, sinó no hauríem pujat –diu el Miquel.

-Òbviament –rebla la Júlia. –Que ja sabem que estàs molt enfeïnada.

Davant d'uns arguments tan contundents a l'escriptora no li queda més remei que aixecar-se de l'escriptori i baixar fins al jardí. Pel camí va pensant que com sigui una collonada de les seves els rostirà amb patates, però quan arriba al jardí veu la comandant penjada que es comença a deshidratar.

-La puta d'oros, mira que hi ha arbres al món i s'ha hagut d'anar a encastar en la nostra palmera, justament avui, amb la feinada que jo tinc.

Després d'haver fet totes les malediccions possibles, l'escriptora i els nens se'n van al sotacobert de les eines a buscar una escala i unes tisores de podar per mirar de fer baixar aquella noia, que es deu estar coent a foc lent dins el vestit espacial. L'escriptora s'enfila escales amunt i amb les tisores comença a fer feina i al cap de mitja hora ja té alliberada la cosmonauta, a qui ajuden a treure's les botes i el vestit i a qui han col·locat al jardí a l'ombra i li han donat aigua a base de bé, que la mossa semblava que no hagués begut en una setmana.

-Qui ets tu i què hi fots al meu jardí? –preguntes contundents i pertinents mentre esperen que arribi l'ambulància que han cridat fa deu minuts, que la noia fot molt mala cara i val més que se la mirin.

-On soc? –pregunta la comandant en anglès.

-Molt a prop de Girona, a Catalunya –li diu l'escriptora.

La cosmonauta respira alleujada. L'espanyol és la llengua que millor domina de totes les que ha après aquests darrers anys, així que comença a parlar i a explicar la seva història.

Mentre la cosmonauta va parlant, la Maria dels Dolors Travessany, àlies la Ploramiques, va enllestint entrepans de botifarra de pam i mig i parant l'orella.

-Sabeu el paracaigudes aquest? Que diuen que és una astronauta –remor de peces de dòmino damunt del marbre, els gels dringant dins un vas on algú es pren un cafè amb gel, culleretes que xoquen contra la paret de la tasseta per remenar bé el sucre, al brogit de la cafetera escalfant la llet per a un tallat que fa que no es pugui sentir bé la resta de la conversa.

-S'ha estampat amb la palmera de ca la Capsigrany, diuen que han cridat l'ambulància i tot però que ja està bé, que és més l'espant que no pas una altra cosa.

-Home, tu diràs, si en devia estar, d'espantada, pobra noia, que et passes no sé quants mesos allà amb els marcianos i ara quan arribes a casa encara te la fots amb una palmera. És tenir mala sort això, sort que hi havia els nens al jardí que l'han vista i han pogut avisar.

A la Ploramiques sempre li ha fascinat la rapidesa amb què es propaguen els rumors i les notícies falses o inexactes al poble, perquè l'astronauta no fa ni una hora que s'ha estampat i ja hi ha qui ha fet tota mena d'elucubracions. I com que la curiositat la va corcant per dins, decideix que plega el davantal i que se'n va a casa de l'amiga a veure si en treu l'aigua clara.

-Nena, que he de sortir a fer uns encàrrecs, tornaré per ajudar-te amb els dinars, no pateixis.

-D'acord, fins després, no pateixis.

La comandant Petrovska ha començat a explicar la seva història. Era una de les cosmonautes destinades a l'estació orbital internacional, però se li havia acabat el torn d'estada i havia de tornar a la terra. Havia de fer un reingrés endreçat a la terra, però no sabia en quin moment havien començat a fallar els aparells de navegació i davant la possibilitat de fotre's la morrada del segle havia decidit saltar. Havia perdut la consciència i l'havia recuperada poc abans d'anar a petar a la palmera, totalment preocupada per evitar un cop que li pogués fer perdre el fill que esperava.

-Ja sé que no és el més intel·ligent quedar-se embarassada a l'espai, però hi ha moltes coses que no es poden triar i aquesta n'és una, ha passat i vull assumir-ne totes les conseqüències – aconsegueix articular amb el seu castellà d'acadèmia que ha anat desempolsant a un ritme vertiginós, és brutal el que és capaç de fer el cervell en situacions complicades com aquesta en què t'hi jugues el futur.

A la casa de la Capsigrany hi va arribant tot de gent, una ambulància per atendre la comandant, les altres membres de la banda de la senyora, el pare de les criatures i fins i tot un periodista de

la ràdio de Vilablareix que intenta esbrinar què collons ha passat i per què està tothom tan esverat. Mentre, l'escriptora rep una trucada del diari on col·labora.

-Sí, sí, que ja tinc el relat fet, però és que no t'ho creuràs, acaba d'aterrar una cosmonauta russa a la meva palmera i ara tinc una mica de *lio*.

-Mira que m'han posat excuses bones per no entregar un text, però aquesta és d'antologia. Necessito el text en un quart d'hora o estàs fora del projecte. Ho sento però no ho puc endarrerir més.

-Espera, espera, ara mateix te l'envio.

L'escriptora puja corrent les escales i arriba al despatx. Avui és el darrer dia per lliurar un conte per al diari, que preparen ves a saber quin suplement especial. A ella ja li està bé, li han pagat 500 euros per fer un conte "divertit" i que vagi d'espies i que tingui sexe, que es veu que el suplement el patrocina una coneguda marca de Viagra i tots els contes tenen un punt d'erotisme. Va dir que sí de seguida, ja trobaria la manera de fer-lo, el puto conte, i al final ha fet el que ha pogut.

El rellegeix un cop més abans d'enviar-lo i pensa que quina llàstima que això de la palmera i la cosmonauta no hagués passat dos dies abans, que n'hauria pogut treure molt de suc.

"ESPIES

Ella acabava de fer els quaranta i ja duia un divorci i tres mudances sobre les espatlles de la seva vida adulta. El divorci era el problema menor, les mudances tenien el gran inconvenient que servien per destruir biblioteques. I ella ja havia arribat al punt en què s'estimen més els llibres que les persones. Va conèixer en Vladimir en una nit de festa d'aquelles terribles, una sortida de dones separades ressentides amb el cinquanta per cent de la humanitat. Exactament el cinquanta per cent del sexe masculí. Ella no recorda gaire bé on va ser, així que quan explica la seva història sempre es queda amb la versió d'ell: va ser en una discoteca del Port Olímpic, prop de les torres Mapfre. Podria ser. En aquella època la Maria, la seva millor amiga, tenia contactes

amb algú que treballava a Opium Mar i era possible que els hagués aconseguit les entrades més barates. Segurament la primera nit que va conèixer en Vlado devia anar molt borratxa. Normalment no deixava que els amants ocasionals es quedassin a dormir. Havia arribat a inventar les excuses més inversemblants, però ara ja feia temps que simplement els engegava i prou, sense manies, sense remordiments de consciència. Els obligava a marxar, fos quina fos l'hora, i així s'evitava berenars incòmodes i silenciosos, trobar-se pèls a la dutxa i promeses vagues de trucades o de retrobaments que ella era la primera interessada en què no es produïssin. Com si fos un d'aquells polítics que col·locava estats titella a l'Europa de l'Est per evitar que s'escampàs la Revolució Soviètica i que inventaven el sempre sorprenent i efectiu eufemisme de cordó sanitari.

El primer berenar matinal amb el Vladimir no va ser convencional. Ell havia pujat amb una quarantena de roses –la sortida de la nit anterior amb les amigues era la celebració del seu aniversari- i amb croissants del seu forn preferit, el del carrer Major de Sarrià. Havia crescut amb aquells croissants i d'ençà que es va divorciar i que havia ocupat de nou el pis que li havien deixat els pares havia aconseguit recuperar el gust de la infantesa. Per sort hi havia algunes coses que no canviaven.

-Saps, ets molt diferent de tots els altres. Si avui fos un dia normal tu ja series fora des de fa hores i jo estaria esmorzant sola, sense flors ni croissants. Bé, croissants potser sí, per ventura me'ls hagués regalat per l'aniversari. I no m'importaria en absolut, al contrari. Amb això tampoc no vull dir que em molestis, cosa que potser és la més sorprenent de totes, perquè hauria jurat que trobar-te aquí al matí sí que em molestaria.

-És que jo som diferent.

-Com de diferent?

-D'entrada, tinc una feina singular.

-Quina?

-Som agent del KGB.

La Mireia es va posar a la defensiva, amb tots els sentits alerta.

-Estàs de conya.

-No, de veritat, som agent de la KGB. A tu t'ho puc dir perquè no m'agrada tenir aquesta mena de secrets amb la gent de la qual m'he enamorat. Vull jugar de cara des del primer moment, vull ser un tipus legal i per això et dic que estar amb mi pot ser perillós.

-Doncs mira, saps què? m'agrada el risc. I més si els agents de la KGB estan tan ben informats que saben quins són els meus croissants preferits.

-Oh, m'encantaria poder dir que aquesta és una habilitat de la meva feina, però crec que ho haurem de deixar en què he tengut sort. Era el primer forn que he trobat obert.

-No pateixis, has encertat igualment.

La Marina i el Vladimir varen tornar al llit. Aquella vegada el sexe va tenir quelcom de diferent. Hi havia el perill. I hi havia la rotunditat d'aquella frase, d'aquella afirmació sobre l'enamorament. Ella notava les olors, sentia els gustos de la pell blanca del Vladimir, que en alguns moments sí que semblava rus per aquella tonalitat extremadament lletosa que a ella l'excitava per diferent, per singular. El sexe ara, després de l'esmorzar i amb consciència, no es limitava a ser quelcom brutal i ràpid, sinó que esdevenia alguna cosa de sensorial, una vegada esbargits els darrers efluvis de l'alcohol de la nit passada. Ara era perfectament conscient de la seva barba de dos dies, del rastre aspre que deixava en fregar-se contra el seu cos, contra els seus pits, com aquell tacte li raspava els mugrons que mai no havien alletat, qui sap si com a prova del fracàs o com a mostra de victòria per la llibertat, notava els pèls naixents contra el cony que a l'endemà tindria irritat, tal volta aquell era el preu del plaer i de l'orgasme arrencat al seu clítoris una vegada i una altra, ara notava l'olor d'ambre que despertava la pell del Vladimir a mesura que s'anava acostant de cap a aquella verga desperta i juganera que li recordava que aquell amant tenia deu anys menys que ella i que potser tenia la polla més gran

que havia vist mai, tot i que ja se sap que la potència sense control no serveix de res i s'hauria de veure com feia servir l'eina. Feia massa temps que no era tan dolorosament conscient de les urgències del sexe, la carn vol carn, que diria Ausiàs March des del prestatge gran on l'havia abandonat el darrer poeta que havia estat a casa, feia potser set o vuit anys, l'últim dels amants que s'havia quedat a casa, just després del divorci, just després de la tercera mudança, drets, encastats contra la llibreria, notant com les seves mans li separaven les cuixes i la follava mentre mirava els lloms dels llibres, posseint les dues coses alhora fins que ella el va fer fora de la casa.

Al final el Vladimir fins i tot es va quedar a dinar i després de la migdiada, casta, estaven massa cansats i tenien massa son. S'aixecaren i varen mirar al diari si hi havia alguna pel·lícula que fos romàntica i ensucrada i que poguessin mirar plegats i així passaren el diumenge, a la vegada que la Marina contestava les trucades que la felicitaven per aquella xifra rodona i màgica que inspirava terror i que a ella, per contra, només li inspirava una plena confiança en totes les seves possibilitats.

Quan el Vladimir va marxar cap a casa ella no se'n va anar directament cap a la seva, sinó que el va seguir, a una distància prudencial. Semblava que era cert que vivia a l'Eixample, al carrer Mallorca, just a sobre de la llibreria La Central. Potser sí que era un espia de la KGB, perquè aquella casa devia valer qualche cosa, però per ventura era com ella, havia tengut sort i li havia tocat en herència. Valia més no treure conclusions. La Marina va aprofitar que una senyora tornava de passejar el gos –no havia recollit, com era preceptiu, la cagada de l'animal, ben disposta al mig de la voravia per alegrar el dia a qui la trepitjàs- per escolar-se a l'interior de l'edifici. I sí, allà hi havia una bústia que deia que el tercer segona pertanyia, no se sap si en propietat o en lloguer, a Vladimir Sánchez Rius. Ara només li quedava saber si en realitat era un espia.

A l'endemà la Maria l'esperava a la porta de l'institut. Les dues feien classes al Vila de Gràcia des de feia més de quinze anys, acabades de sortir, com aquell qui diu, de la facultat. Les dues creien que aquells havien estat els millors anys de la seva vida, els principis dels vuitanta, quan començaven a creure en la llibertat. La Marina hi va conèixer el seu marit, el jove professor de

sociolingüística que la tarda del 23 de febrer de 1981 els va dir que ell era partidari de fer classe, perquè potser aquell era el darrer dia que es podia estudiar català a la Universitat de Barcelona. Després acabaren tots plegats fent unes cerveses a la plaça Universitat i ella ja va acabar aquella nit amb ell, a casa seva, massa nerviosos per anar-se'n al llit, massa frisosos per no fer-ho. Al final acabaren cardant damunt del sofà amb les notícies engegades per si de cas i sis mesos després, quan ella tot just havia acabat segon, es casaven. Foren més o menys feliços durant tretze anys, fins que la nova amant del professor es va quedar embarassada i allò va canviar les coses. Perquè ell sí que volia tenir fills.

-Què, com ha anat?

-Molt i molt bé. Es va quedar a esmorzar i després a dinar, i fins i tot vàrem anar al cine junts. És espia de la KGB.

-No fotis, et pren el número.

-M'és igual, és la cosa més fascinant que m'han dit mai per lligar, només per això ja val la pena. Avui els homes no tenen imaginació.

-Sempre seràs una sentimental. Però i els detalls?

La Marina li va explicar amb pèls i senyals les dues cardades amb el Vladimir. Que si era un expert menjador de cony, que si tenia una tita gran que li arribava fins ves a saber on, una polla enorme que la tornava a posar tota tensa, rejuvenida, forçada al límit. “Un polvàs, noia. No podia parar de tenir orgasmes”. La Marina sempre hi posava una mica més de pa que de formatge, perquè sabia que la Maria en arribar a casa, després de l'institut, es masturbava recreant tot el que li contava, vivint en la ficció del plaer solitari els orgasmes que ella havia tengut amb els seus amants. La Maria havia estat enamorada de la Marina gairebé des de sempre, però mai no s'havia atrevit a dir-s'ho a ella mateixa. I així anaven les coses i s'anava pansint.

A la Marina no li va costar gaire saber que el Vladimir no era cap agent de la KGB. Al principi li agradava fantasiejar que era veritat, que l'havien enviat a Barcelona i que ell havia escollit precisament aquella casa perquè així podia controlar la intel·lectualitat barcelonina sense moure's del balcó. Però al final allò li va semblar absurd. Per a què collons volien saber els russos quins espècimens amb ulleres de pasta anaven o deixaven d'anar a una llibreria? Allò quedava molt bé a les pel·lis i a les novel·les dels anys seixanta, però eren al 2002, havien passat deu anys des de les Olimpíades i feia anys que Rússia s'havia abocat al consumisme. Si fins i tot feien escàners de retina per entrar a les discoteques de Moscou, no fos cosa que resultàs massa fàcil carregar-se un gran magnat podrit de dòlars del petroli mentre magrejava nenes de catorze anys meitat putes meitat models.

-Per cert, Vladimir, d'ençà que va caure el Mur i es va dissoldre la Unió, tu exactament per a qui treballes? –li havia preguntat la Marina tota encuriosida després de vibrar novament sota els envits del Vladimir.

-Per a l'Estat, amor, per a l'Estat. Potser sí que és veritat que el mur ha caigut i que Rússia és capitalista, però no oblidis que amb el règim que sigui allò que sempre perdura i sobreviu és l'Estat.

Descobrir que el Vladimir no era un espia de la KGB només li va costar unes quantes trucades. Va descobrir així que era un fantasma considerable, però d'una fidelitat absoluta, perquè ara que han passat deu anys el Vladimir podria estar amb qualsevol altra noia molt més jove i no amb una professora d'institut de cinquanta anys al límit de la menopausa. Però ell continua cada nit amb la història de l'espia i fantasieja coses sobre la seva feina per mantenir viva la flama de la conquesta i no li contesta que és enginyer informàtic i no es muda a casa seva malgrat que hi dorm sovint.

El sexe amb el Vladimir és absorbent. No li mentia a la Maria quan li deia que era un expert en menjades de conys i que tenia una polla que la feia sentir-se plena de vida. I en aquests deu anys han anat refinant la tècnica, la compenetració, la sensibilitat. Ara mateix ella és sobre d'ell,

cavalcant-lo, notant com a l'interior de la seva vagina el gland d'ell es contreu i es dilata mentre bombeja amb el ritme frenètic previ a l'orgasme. I continuen així, notant que és a punt de l'orgasme, de nou, ja nota els pits electrificant-se i sap que no, que avui tampoc serà el dia que li confessi que ella, en realitat, treballa per a la CIA.

Vilablareix, setembre de 2019”.

L'escriptora rellegeix el que ha escrit i pensa que mira, que endavant les atxes, que no és el millor que ha fet, ni prop fer-hi, però que de vegades s'escriuen coses just per fer bullir l'olla i pensa que aquells quartos li aniran la mar de bé. L'adjunta i després envia amb el mòbil unes quantes emoticones al seu cap. Baixa corrents a veure com acaba tot el sidral que tenen muntat al pati de casa.

L'escriptora no entén molt bé què hi pinten allà la Llepafils, la Torracollons i la Ploramiques, però com que ja hi ha la seva sogra que els fa cas i les atén i les veu en franca companyonia pensa que potser han quedat per jugar una de les seves cèlebres partides de cartes. La sorprèn, això sí, que sigui abans de dinar, però no en fa massa cabal. Torna amb els fills, que estan tot emocionats escoltant la cosmonauta i les seves aventures i que ja han començat a fer tot de preguntes. La nena vol saber com són els lavabos de l'estació espacial. Darrerament està obsessionada pels lavabos i l'escriptora pensa que ha d'anar més en compte amb el que diu, que té el perill de crear petits monstres. I tot ve perquè un dia, no fa pas gaire, va dir que els lavabos marcaven realment la qualitat dels llocs que visitaven i de les cases. Des de llavors ençà que la nena està fent el seu propi catàleg. El nen, en canvi, li està demanant tot de coses tècniques sobre el mòdul que havia de retornar la pobra comandant a la Terra després de la seva aventura a l'espai.

-Nens, no l'atabaleu tant, pobra, que acaba d'aterrar i de tenir un dia molt dur –diu l'escriptora i veu com la cosmonauta correspon amb un somriure d'agraïment als esforços que fa la mare perquè la canalla sobreexcitada no atabalin gaire una dona que ves a saber tot el que ha hagut de passar.

La Capsigrany i la resta de la colla passen cap a la cuina mentre els operaris de l'ambulància van fent la seva feina. Un d'ells escolta insistentment els Orxata Sound System "Festa fluorescent de les llums intermitents/ Bombo caixa i Benima no ens falla / La gent del vodevil untant de crema la nit/ Carrers i falles trutupà i tralla" va cantant baixet mentre llueix els seus bíceps ultratreballats en un gimnàs de Germans Sàbat i els cabells de color blau que fan pensar que avui a la nit hi haurà festa grossa. És el camiller forçut, el que acompanya els facultatius, que fan la primera revisió a la cosmonauta i que se l'enduen al Trueta per acabar d'explorar-la.

-Collons, noia, ens has espantat.

-I jo què putes sabia que no eren les forces especials sinó una cosmonauta perduda.

-Val, no ens posem nervioses, la mandanga està ben guardada? Això és el més important.

-L'he fotuda al forat de la palmera, però no sé jo si amb tanta gent anant amunt i avall...

-Bé, quan tothom se'n vagi ja la recuperarem i prou.

-D'acord.

El darrer que marxa és el periodista de Ràdio Vilablareix, que ha vist una bona oportunitat per vendre la peça a algun diari i per si de cas ha fet fotos de la cosmonauta amb el mòbil. Truca a una antiga companya de la universitat que fa feina a *La Vanguardia* i que li diu que sí, que faci una peça per al digital. Negoci rodó.

-Sort que ha vingut el periodista –li diuen els dos nanos a la mare.

-Per què?

-Perquè així quan ho expliquem al col·le no ens diran pas que ens ho inventem, com ens diuen sempre.

-És que aquests profes del col·le darrerament trobo que tenen molt poca imaginació –els diu la mare, -Haurien de llegir una miqueta més i deixar-se de tantes normatives i tantes competències bàsiques.

-Vosaltres sí que us podeu deixar de competències bàsiques i fotre'm un cop de mà –els reclama el pare, que està enfilat dalt de la palmera intentant arreplegar el paracaigudes.

-I què collons en fotrem, d'això, ara?

-Això ens estalviarà una pasta, o sigui que benvinguda aquesta caiguda del cel.

I és que es veu que la tela dels paracaigudes és collonuda per poder arreglar hivernacles, així que tots s'afanyen a ajudar el pare en la seva recollida, contents de poder aprofitar tot aquest material.

-I les cordes de subjecció també ens aniran molt bé. Mira, vosaltres teniu una bona història per explicar i jo tinc un bon material per als hivernacles.

Les dones han anat desfilant a poc a poc cadascú cap a casa seva. La Maria Aurèlia Alemany aquella tarda fa una llarga migdiada per calmar els nervis. Ha menjat com un pardalet perquè encara estava amb l'ai al cor i li ha sabut greu, perquè hi havia arròs negre i li agrada molt, però mira, no hi havia manera que entrés res.

A mitja tarda l'escriptora rep una trucada del seu cap al diari en què la felicita pel conte. “Era exactament això el que buscàvem, el patrocinador l'ha llegit i estan encantats de la vida, així que enhorabona i moltes gràcies”. La trucada l'ha agafada escarxofada al sofà amb la família mirant una pel·li de pirates abans de sortir a fer una volta pel poble. Alguns dissabtes queden amb els amics i van a menjar una hamburguesa al König. No és res formal, hi apareixen, envien un missatge al grup d'amics i qui hi és bé i sinó també, i si hi ha altra canalla els nens juguen mentre els pares parlen de les seves coses i així no perden el contacte i continua semblant que tenen vint anys i el món sencer per menjar-se'l i els somnis intactes, que ja se sap que ara els quaranta són els nous vint, només que amb canalla i hipoteca.

I quan ells ja estan tornant cap a casa i a tot el poble la banda de traficants dorm el son dels justos, el camiller de cap blau entra a la discoteca Lux amb els seus amics disposats a viure una festa còsmica.

-Ei, xavals, sabeu que avui al matí he portat a la paia aquesta, l'astronauta russa que s'ha quedat atrapada en una palmera a Vilablareix, oi?

-Hòstia, nen, l'has portada tu, què fort, no?

-Una passada, tu, una astronauta acabada de caure del cel i que a més a més està boníssima, però no ens despistem. Sabeu què he descobert?

-No.

-Que la tia havia tingut temps de guardar un munt de pastilles blaves a la soca de la palmera perquè ningú no les descobrís, però aquí el menda lerenda les ha pillat per banda.

-No fotis.

-I ara ens les fotrem, que això ens donarà un *subidón* que t'hi cagues.

-I tant que sí, som-hi.

S'acosten tots quatre a la barra, demanen un gintònic per barba i s'empassen quatre pastilles cadascú. Al cap de mitja hora tenen una erecció brutal tots ells, que riu-te'n tu de la magnitud de la tragèdia del Quim Monzó.

-Hòstia, nens, que aquesta penya deu estar tot el sant dia follant a l'estació espacial.

L'endemà la Capsigrany s'acosta fins a la palmera per a recuperar el carregament de Viagra amb el qual trafiquen des de fa mesos i no el troba per enlloc. I llavors sí, llavors truca una per una a les membres de la banda i els explica que tenen un problema, que les pastilles han desaparegut.

A les set del matí els quatre nois entren a l'hospital Trueta amb suors fredes, taquicàrdies i una empalmada sideral que ja fa massa hores que dura.

Olot, juny de 2020

